

מכתב מאת גוֹן נשר, שהתארח בנושא המשותף שלנו

שוב עמדתי בשערי המוסד בו "התחנכתי" (אם לנשיקה הראשונה בפרדס של מזרע קוראים "חינוך"...), ושוב התרגשתי.

במהלך הנסיעה לכנס הנוכחי, עיניי סופגות את נופי עמק יזרעאל, כולל עצירה לקפה ומאפה ביפעת, חשבתי על כך שיש בהזמנתי לכנס "קבלת האחר והשונה" משום סגירת מעגל להשתתפותי בנושא המשותף של השנה שעברה, "מצויינות".

וזו בדיוק הייתה נקודת המוצא שלי לשיחה עם התלמידות והתלמידים: שאולי דווקא בגלל היותי "שונה", "אחר", "חריג", "לא נורמלי", "מיוחד" ושאר ההגדרות שהתעופפו בחלל הספרייה: דווקא אלא שמקוטלגים (על ידי מי, בעצם? והאם זה "טוב" או "לא טוב") כ"שונים", דווקא עליהם נגזר להצטיין.

ואולי אין בכך "מכת גורל", אולי נגזר זו לא מילה נכונה, ובעצם- ה"שונות" היא המתנה הגדולה ביותר שלנו, "האחרים"?

מכל מקום, שמחתי על ההזדמנות שהמוסד העניק לי גם השנה.

תמיד נעים לבוא בשעריו, לפגוש מורות, מורים ובעלי תפקידים מהתקופה "שלי" (1980-1986)

ואפילו ש"בית התה" כבר לא אותו הדבר, וגדרות ברזל מפרידות בינו לשדות הפתוחים שהיו נוף ריצות הבוקר שלי בתקופה ההיא,

עדיין יש שם, במרחב הזה, את ה"רוח" שעושה את ההבדל בינו לבין מוסדות חינוכיים אחרים.

תודה,

גוֹן נשר